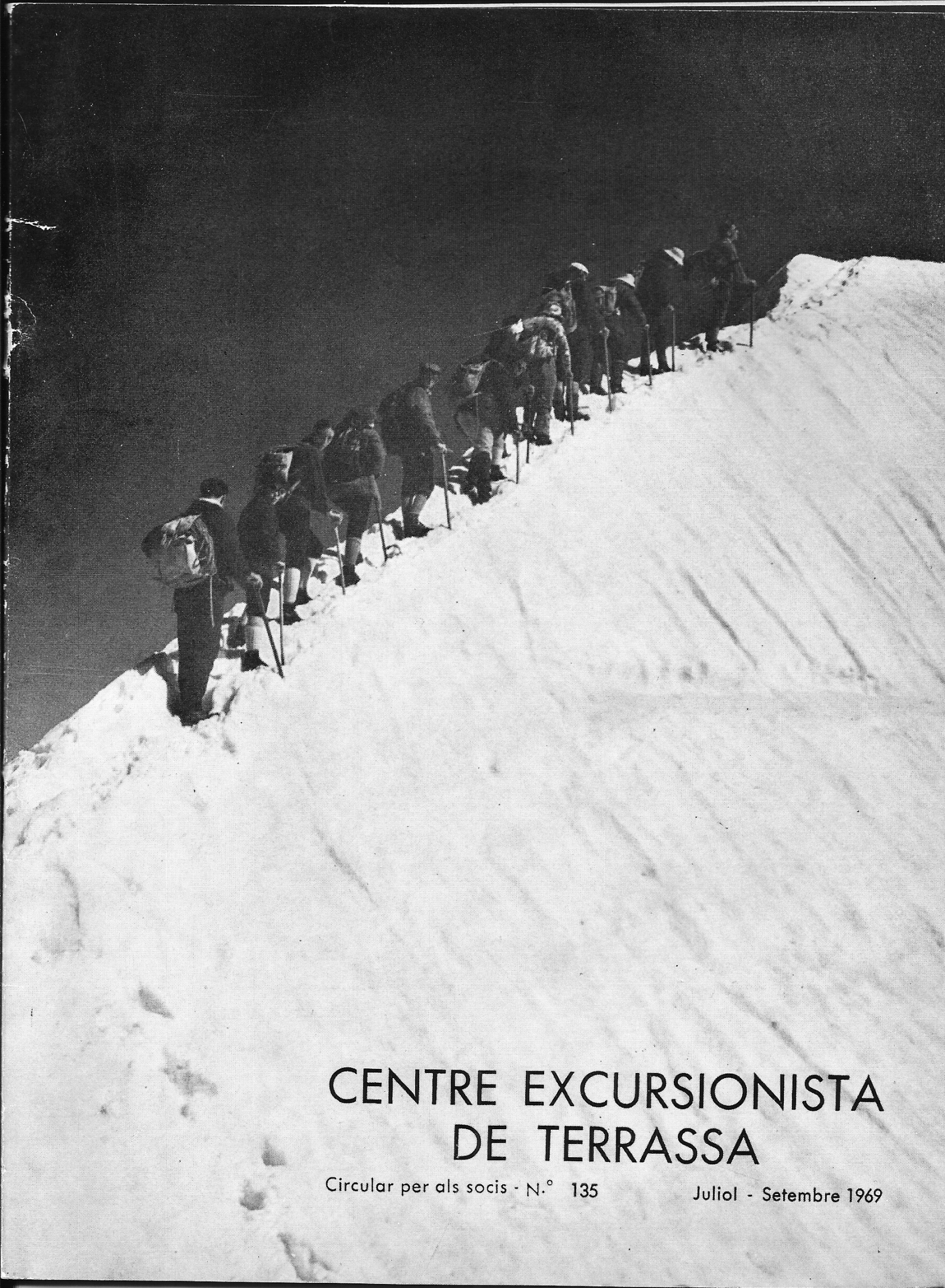

CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA

Circular per als socis - N.º 135

Juliol - Setembre 1969

Sumari:

AQUELLA MUNTANYA DE SANT LLORENÇ DEL MUNT.

ELS PRIMERS MIL ANYS D'UNA CIUTAT: ÈGARA, (XIII), per Ramir Masdeu.

QUELCOM MÉS, per Manuel Planchat.

EXPLORACIÓ A LA COVA DE CASTERET, per Enric Prat.

MAGDALENA INFERIOR, VIA G.E.S. A.M. (Montserrat), per Josep Piera.

CRÒNICA.

SECCIÓ DE FOTOGRAFIA: XXXIX Saló de Fotografia de Muntanya; Cinquena Edició Nacional.

SECCIÓ D'ALTA MUNTANYA: 1er. Curs d'excursionisme destinat als escolars de 14 a 16 anys - Crida!

BIBLIOTECA: Relació de llibres entrats.

XXI CAMPAMENT D'ALTA MUNTANYA A LA REGIÓ DE VALLHIVERNA.

EXCURSIONS REALITZADES.

NECROLÒGICA.

GRAVAT (interior): Interior de la Cova de CASTERET.

Foto: S. I. S.

PORTADA:

ARESTA DE COLL DE CORONES

GRUP D'ASSISTENTS A LA COL·LETIVA A L'ANETO
(XXI CAMPAMENT D'A.M. A VALLHIVERNA)

FOTO: MANUEL PLANCHAT

Adherit a la
F. C. M.
i
F. C. E.

Circular per als socis n.º 135
JULIOL - SETEMBRE DEL 1969

CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA

Aquella muntanya de Sant Llorenç del Munt

Avui que volem parlar de Sant Llorenç del Munt, és quan veiem que aquesta muntanya ha sofert una gran transformació en tots els seus aspectes.

Als nostres ulls ha canviat el seu enfocament, la manera de veure-la (el que realment s'ha trasmutat també, són les generacions dels homes excursionistes i també dels que no ho són, és clar).

Per poguer parlar amb més fonament de causa, veurem el què deien de la nostra muntanya els més primicers excursionistes terrassencs.

"Aquest altar (referint-se a Sant Llorenç) que vetlla les comarques de Bages i del Vallès i que guaita totes les terres catalanes; poc a poc d'uns anys ençà, els homes animosos del nostre Centre l'han anada visitant, però sempre per a estudiar-la i no pecarem d'exagerats si diem que és la muntanya més coneguda de la nostra terra". I més avall, del mateix escrit llegim: "D'aquest promontori gegantí, i d'aquest reliquiari de belleses, d'aquest estoig d'una riquesa incomparable, d'aquesta arca de tradicions i llegendes".

Tot això deia un article editorial dels nostre butlletí "ARXIU". En Joan Santamaria (e. p. r.), soci d'honor del Centre i de grata memòria en aquesta casa, veiem què deia també en el nostre butlletí i com a conseqüència dels treballs preparatoris de la confecció de la **GUIA MONOGRÀFICA DE SANT LLORENÇ DEL MUNT**: "En primer lloc, vull dir, que no hi ha cap muntanya de les nostres que hagi estat tan festejada i honorada com la de Sant Llorenç del Munt. El Centre Excursionista de Terrassa, amb fervorosa insistència, amb un amor verament filial, ha fet conèixer aquella muntanya vallesana, que és la muntanya mare dels terrassencs. Ja ho he dit abans i ho torno a dir ara: cap com la de Sant Llorenç ha estat tan pròdigament i generosa estudiada, mapada, visitada, seguida i petjada amunt i avall, a dreta i esquerra. En conferències, en publicacions gràfiques, en fullets, en fulles volanderes, en periòdics, en aplecs i festes, en excursions i visites, el nostre Centre, ha aprofitat tota ocasió, petita o gran, per a pregonar les excel·lències i bel·leses de la nostra muntanya. I aquest amor l'ha manifestat solemnement, com una mena de magna consagració, sempre que el Centre ha tingut la iniciativa d'algun acte "oficial", diguem-ho així".

El mateix Joan Santamaria, en les seves "VISIONS DE CATALUNYA" va dedicar un capítol a la nostra muntanya de Sant Llorenç del Munt, i deia d'ella entre altres coses: "Veniu, enfileu-vos en aquest marge. Sant Llorenç del Munt és aquella muntanya roja, tallada a cops d'aixa, que surt al fons d'aquesta mena de safata d'aram que formen les terres, els pujols, les arbredes, les viles i les ciutats de la plana del Vallès". El capítol és més extens i a l'ens sems bellíssim i descriu amb mà de mestre totes les subtilestes del paisatge, de la nostra muntanya, tal com en Santamaria les captava i tan magníficament, les transmetia al paper, pel gaudi dels seus lectors.

I en les mateixes "VISIONS DE CATALUNYA", en Joan Santamaria, ens parla de Terrassa i dels terrassencs en un altre capítol, i diu així:

"El terrassenc és un gran sentimental, un home de cor, un esperit quasi infantil. Us estranya? Mireu: tot aquest bescantat practicisme dels terrassencs, tota aquesta llegenda de fredor i de sorrunderia que els envolta, en el fons no és altra cosa que timidesa i bonhomia. Per poc que els grateu amb compte, de seguida els surt a fora tota la florida de l'ànima. En la vida de relació i àdhuc en la de negoci hi van amb una por de no dir... Són fàcilment suggestionables i molt propensos a abocar a una sola carta tot el doll de bon dat que duen tancada al pit".

I més avall, afirma: "Ells (referint-se als terrassencs) i els sabadellencs són els catalans més representatius, més a la moderna, els que s'escampen amb més facilitat i els que tenen més avidesa de veure coses, de tastar-ho tot i de saber-ho tot".

I ara, és quan nosaltres preguntem i demanem què passa a la nostra muntanya de Sant Llorenç del Munt, patrimoni col·lectiu de totes les viles i ciutats del Vallès.

Últimament s'ha parlat molt de la seva possible transformació, degut a una sèrie de circumstàncies. El problema, doncs no és que ens mirem la muntanya amb ulls diferents, com dèiem al principi, sinó que realment la transformació existeix, molt lentament, però real.

Tots sabem que, es tallen arbres, s'urbanitza i es parcel·la.

Qui sap si aquella llavor que sembraren els nostres primerencs excursionistes, la portem nosaltres encara adormida a dintre. Serà qüestió de rascar-nos l'envoltura, per veure si ens surt a flor de pell,

aquell sentiment del qual parlava en Joan Santamaria.

Les adverses circumstàncies a què més amunt al·ludim, que afecten a la propietat de la muntanya, creiem han de servir per promoure una sèrie d'iniciatives que tendeixin a intentar preservar de futures ànsies urbanitzadores les parts altes de la muntanya de Sant Llorenç, en una ampla corona d'unes dues-centes hectàrees aproximadament i que poguessin servir de base per a un futur parc comarcal.

Per tal d'estudiar la manera d'aconseguir aquest objectiu, tingueren lloc en el local social del Centre Excursionista de Catalunya, un seguit de reunions, a les quals assistírem, juntament amb representants de les entitats excursionistes de Sabadell i dels "Amics de la Muntanya de Sant Llorenç del Munt". També hi prengueren part i a títol personal, destacats funcionaris de la Diputació Provincial, per estudiar els problemes plantejats, d'una manera conjunta i veure d'establir unes possibles solucions.

Cal dir que, tant per part de la Diputació Provincial, com per les primeres autoritats de la nostra ciutat i de Sabadell, a les quals es va interessar en aquest problema, l'acollida ha estat magnífica. S'ha arribat inclús a l'intent de compra de la muntanya, no essent això possible de moment. Actualment està pendent de constitució un Patronat, per l'estil del que existeix en el Montseny, que vetlli per l'adequada conservació d'aquesta zona i perquè sigui declarada zona verda, no urbanitzable i per consegüent no edificable. Ambdós objectius sembla s'aconseguiran plenament. La missió de les entitats excursionistes queda ja sotmesa a l'actuació de les autoritats provincials i locals. Ens reconforta llegir de tant en tant en els diaris, notícies com aquesta: "S'ha reunit la Mancomunitat intermunicipal Sabadell-Terrassa, sota la presidència dels Srs. batlles de les dues ciutats germanes. Acorden fer gestions per la defensa del parc pro-

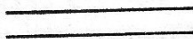
vincial de la muntanya de Sant Llorenç del Munt i per la posta en marxa del projectat consorci de la dita muntanya”.

I més últimament, encara llegim amb més satisfacció: “A proposta dels Srs. batlles de Sabadell i de Terrassa, fou pres l’acord de crear el Parc Provincial de la muntanya de Sant Llorenç del Munt, en la sessió plenària de la Diputació Provincial, celebrat a Barcelona el proppassat dia 26 de Setembre”.

Seran prou ràpides i efectives les gestions i acords portats a terme?

I una altra pregunta que ens fem, és aquesta:

Davant de la política dels fets consumats, serem a temps de salvar la muntanya de Sant Llorenç del Munt?

Els Primers mil anys d'una ciutat: Ègara

(De l'any 300 a. de C. al 700 d. de C.,
períodes ibèric, romà i visigòtic)

XIII

LA BASÍLICA MAJOR O CATEDRAL (Església de Santa Maria).

A la primera Basílica paleocristiana d'un sol cos, va succeir-la una edificació de majors dimensions, composta de tres naus. Aquest canvi o ampliació, tant podia ésser motivat, per la necessitat d'una major capacitat com a conseqüència d'haver augmentat notablement el nombre de fidels, o a l'exigència d'una nova construcció per haver estat destruït l'anterior edifici, cosa que molt bé podia haver esdevingut amb motiu de la guerra entre Amalaric i Gesaleic, que esclatà a l'any 510.

La nova Basílica major, de tres cossos, tenia l'àbsida de planta exterior quadrada i d'arc de ferradura per dins. Aquesta àbsida és la mateixa, que encara avui exhibeix l'església de Santa Maria.

Abans de seguir endavant, és convenient referir que en aquell temps, l'arquitectura estava influïda per dues escoles o estils arquitectònics força distints, un

és l'anomenat estil llatí i l'altre el bizantí.

L'escola llatina, ve caracteritzada per preferir la planta rectangular o en figura de creu llatina que és la de braços desiguals, presentant un conjunt volumètric exterior que sempre adopta la forma d'un prisma allargassat. El sostre és amb bigatge de fusta i els detalls i ornamentació són propis de l'estil romà-llatí.

L'escola bizantina, es distingeix, per adoptar la forma quadrada o de creu grega que té els braços iguals, conjunt exterior piramidal, sostres de volta, i detalls i ornaments adients a l'estil bizantí.

Davant la façana occidental de l'actual església de Santa Maria, s'hi troba una bona part del mosaic que cobria el sòl de la primitiva basílica paleocristiana, i altres fragments menors del mateix, poden veure's en el seu interior. També s'hi descobrí, —en treballs d'excavació en campanyes passades, — a sota de dit mosaic, restes de fonaments on hi reposaven els pilars o colum-

nes que sostenien la nau central de la nova Seu. Aquest edifici de tres naus, tenia unes dimensions força considerables, sobretot si el comparem amb les esquifides proporcions de la nau romànica actual.

La Catedral visigoda, seguint el costum del temps post-arrià, consistia en tres edificis sagrats, que volien representar simbòlicament a les tres persones divines, com a commemorança de la victòria de l'ortodòxia sobre l'heretgia antitrinitària d'Arri.

Aquests tres temples, eren: 1er. La Basílica Major o Catedral, lloc on hi havia la "càtedra" o seient pastoral, també anomenada la Seu, d'ací el seu nom; 2on. El Baptisteri, on el prelat conferia el sagrament del baptisme; i 3er. La capella sepulcral o "Martyrium", dita també Basílica menor, que en molts indrets, acostumava tenir a l'igual que la d'Ègara, una àbsida en forma tricòncava. Així pot veure's en la capella sepulcral d'Eufraasi de la Catedral de Parenzo (Pòrenc) a Iugoslàvia.

Una inscripció d'Illiberis (Granada), dóna, a les tres esglésies, el simbolisme de la Santíssima Trinitat. El fet, —segons Puig i Cadafalch—, és comú a tota l'Europa llatina.

Naturalment, tampoc podien faltar-hi, els edificis indispensables com a residència del bisbe, clergues i servents, així com les edificacions convenientes a l'administració diocesana. Això sí, tot, en mig d'un camp sant, o cementiri, com ha estat costum fins no fa encara molts anys.

Aquesta Basílica major de tres naus, té un santuari o àbsida de pla rectangular per fora i d'arc de ferradura per dins. L'art de ferradura visigòtic, es distingeix per posseir unes proporcions o mòdul bastant fixe, i sempre, o quasi sempre, la circumferència sols ultrapassa la línia del centre en un terç de l'extensió del radi.

Vestigis, avui encara visibles, a cada costat del santuari, demostren l'anterior existència d'uns departaments destinats a "prothesis" i "diaconicon", possiblement de planta semicircular, per a preparar-hi, en el primer, les espècies necessàries en el sacrifici de la missa, i en el segon, per a guardar-hi les vestidures, llibres sagrats i altre material litúrgic.

L'arc triomfal a l'entrada del presbiteri o santuari, era igualment en forma de ferradura, que reposava sobre dues columnes, que han estat avui substituïdes

per un massissat de reble. Els arcs de ferradura visigòtics, eren construïts amb dovelles, i els junts entre dites peces, tenien una direcció radial, a excepció de la perllongació de la circumferència, on s'hi mantenia la línia horitzontal. L'extradós s'apartava de la concentricitat amb l'intradós, eixamplant-se un xic en la seva base.

La nau central, era sostinguda per columnes o pilastres de secció cruciforme.

En el carcanyol de la volta, s'hi trobaren àmfores tardo-romanes, amb l'evident intenció de disminuir en el possible, el greu inconvenient del pes mort del necessari reompliment. Aquestes àmfores, foren estudiades pel nostre amic i company de fatigues arqueològiques, en Ricard Pasqual Guasch, autoritat competentíssima en dita especialitat, i ens declarà, que podien datar-se dits recipients amb tota seguretat, com a pertanyents al segle VIè, i són iguals als trobats dins l'àrea de la Plaça del Rei a Barcelona. Veus ací, una altra irrefutable i ben palpable prova, excel·lent i decisiu testimoni de l'autèntic visigotisme de les nostres esglésies, l'excel·lent valor arqueològic de les quals, és negat o ignorat per molts especialistes considerats eminents.

EL PÒRTIC O PARADÍS

La nova Catedral visigoda, tenia una amplada superior als 18 metres i una llargada de 43, sense comptar el pòrtic o nàrtex, que hi havia en la façana occidental, resguardant l'entrada principal al temple. Aquest pòrtic o galilea, s'anomenava Paradís, i era el lloc on hi restaven els catecúmens o penitents, durant l'hora dels oficis, ja que no estava permès l'accés al temple mentre s'oficiava, a aquells que encara no havien estat batejats o que es trobaven subjectes a penitència.

En el Paradís, hi eren sebol·lits alguns distingits personatges o clergues. Aquest bonic i poètic nom, l'ha hereditat el torrent que discorre al davant mateix d'on hi havia l'expressada galeria o pòrtic. Tal denominació també beneficia al Castell-Cardoixa, avui Museu Municipal d'Art de Terrassa.

Les Catedrals visigodes o paleocristianes de Barcelona i Vic, així com d'altres poblacions, tenien uns annexes semblants, com bé ho recorden, els noms actuals dels carrers radicats sobre o en la immediata proximitat on hi havia aitals aixoplucs. El barceloní Centre Excursionista de Ca-

talunya, està situat al carrer de Paradís, lloc on amb tota seguretat havia existit el pòrtic de l'antiga Catedral, formada també per una tríada monumental, avui totalment desapareguda.

Sembla, que el pla de la formosa i espaiosa Basílica egaresa, tenia una configuració trapezial, és a dir, que la línia de les parets o murs laterals, en lloc d'ésser paral·leles, s'eixamplaven en direcció a l'àbsida, per raons òptiques o de perspectiva. Es ben conegut el fenomen, que la visió en perspectiva, fa que dues línies paral·leles a una certa distància, donen la sensació de convergència. Per contrarrestar aquest fenomen òptic, alguns constructors, es valien de l'argúcia, de construir els murs en forma divergent. D'altres, volent donar la sensació de que l'edifici tenia una major profunditat o llargada, realitzaven exactament el contrari.

Les naus laterals de l'edifici catedralici, tenien 4,5 metres d'amplada i la nau central 9 metres. Nou columnes o pilastres, per banda, col·locades a tres metres de distància l'una de l'altra, sostenien la nau central.

La coberta era a dues aigües i l'armadura de sosteniment de la teulada, feta amb cavalls de

fusta, i es pot molt bé suposar, que estaria ornada amb pintures, o daurada, tal com Sant Isidor ens descriu, eren els temples de la seva època, i encara avui ho podem veure en la Basílica de Sant Apol·linar in Classe i Sant Apol·linar Nou de Ravenna a Itàlia.

La coberta de les naus laterals, era d'una sola vertent. La teulada estava construïda a base del tipus clàssic de teula romana, "tegulae" i els seus corresponents "imbrex" que cobrien els junts. La cabuda d'aquest temple, seria aproximadament per a unes set-centes persones. Per a cobrir el sòl de la nova Catedral, s'aprofità el mosaic que tenia l'anterior Basílica paleocristiana, i la superfície restant, s'afermà amb un paviment de picadís, a base de formigó en el fons, i ceràmica triturada i calç a la superfície, sistema constructiu, conegut amb el nom d'"opus testaceum" i que Sant Isidor de Sevilla anomena "opus ostracum" en el seu enciclopèdic llibre de les "Etimologies".

Per a la construcció de les parets de la Catedral visigoda, s'empraren els restes petris d'edificis romans en condició ruïnosa que molt abundaven per les proximitats. Són típicament romanes, les

grans pedres angulars o carreus de cadiratge, i també ho són, les més petites de parament, de secció quasi cúbica, que revesteixen l'exterior de les parets i que arqueològicament és conegut tal sistema per "opus emplecton".

S'aprofitaren igualment les canyes o fusts de les columnes, i per descomptat els capitells i bases. La mesa de l'altar de Santa Maria, és d'una antigor semblant; en el marbre de la mateixa, s'hi veuen incisos diversos grafits, que segons el Dr. Vives pertanyen al segle VII-VIIIè, llegint-s'hi entre d'altres els noms de Bernus Vollalid, Elària i Un-dila.

El Palau episcopal o residència del bisbe, no estaria molt

allunyat de la Basílica-Catedral, i no és aventurat el suposar que devia ocupar un lloc molt pròxim a l'actual casa rectoral. Em-potrades a les parets interiors, s'hi veuen dues làpides romanes del segle II, una d'elles dedicada a Antoní el Piadós, cosa que ja vàrem referir en anterior ocasió. Una absidiola descoberta modernament, conté unes pintures murals del segle XIIIè on s'hi veu representat el martiri i glòria de Sant Tomàs, Arquebisbe de Canterbury, tràgic episodi que va popularitzar recentment la pel·lícula "Beckett".

Ramir MASDEU i CASTELLET

(Continuarà)

QUELCOM MÉS

- Ressò del XXI Campament d'Alta Muntanya a Vallhiverna

Amb molta reiteració s'ha comentat si és suficient el grau de valoració positiva que els nostres campaments anuals de vacances aporten a la tasca de divulgació de les nostres muntanyes i de la millor manera d'aconseguir-les.

Sincerament crec, que no podem sentir-nos satisfets del que hem fet fins ara, al respecte.

És evident que aitals manifestacions han aconseguit un èxit complet en el que fa referència a la seva organització i acurats procediments posats a l'abast dels assistents al campament per tal de que s'hi trobin d'allò més bé. La conseqüència resultant no és altra que l'abundant assistència d'enguany que ha originat les inherents complicacions, salvades magníficament per l'equip responsable.

Però la progressiva superació aconseguida en cada nova edició, no s'ha manifestat en el que hauríem de considerar el fi primordial de l'existència d'aquestes estades a muntanya.

Mai no ha mancat el zelós tresorer que ha portat pel millor viarany la ingrata missió financera, o el prosaïc intendent concentrat en la preocupació de nodrir un bon nombre de famolencs elements.

Perquè doncs no hem cercat l'equip que tingués cura d'animar, programar i coordinar les activitats cara a muntanya?

Asseguraria que un bon estol d'assistents incitats per una campanya ordenada i racionalment pensada, farien quelcom més que limitar les seves activitats a les purament vegetatives.

En algunes ocasions i de manera gairebé incidental s'han organitzat sortides col·lectives que han tingut força èxit. Ha estat suficient que algú s'ho proposés i la concurrència no ha mancat.

Tenim un fet concret en aquest campament a Vallhiverna. Sols ha calgut que En Delfí Feiner secundat per altres "veterans" del nostre Centre, es convertís en animadors d'una anada a l'Aneto, per a que un nombrós grup s'acollís a l'oferiment.

La improvisació ha fet, que tal vegada la sortida no reunís els condicionaments que imposen els cànons ortodoxos. Potser tampoc era molt necessari, donat el cas que, en l'aiguabarreig d'edats i grau de formació muntanyenca dels dinou concurrents, s'hi trobaven molt ben representats els ja iniciats en ascensions semblants, a la que s'anava a realitzar.

He de confessar que a l'enfilars la gelera de Coll de Corones, quan les primeres llums matinals començaven a donar color a la nombrosa caravana, he sentit en el més íntim, la satisfacció d'ésser testimoni d'un fet concret que m'ha colpit força.

La lenta marxa d'ascensió i el silenci penetrant, convidaven a la prolongada meditació.

A consciència, és lícit no donar-se als demés en aquesta tasca de facilitar el coneixement de la muntanya? Quina impressió ha pogut causar en l'ànim del neòfit o aspirant a muntanyenc, qualsevol actitud que tendeixi a una total inhibició en el seu "problema"? En què pot consistir el "problema" d'aquest novell muntanyenc?

Probablement que la millor resposta a les anteriors interrogacions, la trobaríem remuntant el nostre pensament fins el moment en que les primeres inquietuds muntanyenques començaven a manifestar-se en el nostre esperit. Temps aquells en que la tragèdia viscuda en el nostre país, havia deixat al jovent, forçosament orfe de tota continuïtat, d'uns postulats frustrats en plena florida.

La rebrotada segueix el cicle de reproducció. Cal afermar-la aplicant l'adob necessari per a que com avui nosaltres, en finalitzar la jornada i al redós del foc de camp, tot recordant la bellesa de la blanca aresta de Corones; la immensitat de la gelera d'Aneto o els moments plens de llum i color passats al cim, puguem sentir-nos satisfets d'haver aportat als nostres campaments, quelcom més que uns beneficis materials, necessaris per naturalesa, però de valor secundari.

Manuel PLANCHAT

Vallhiverna, juliol del 1969

EXPLORACIÓ A LA COVA DE CASTERET

Feia algun temps que els de la secció del S.I.S. teníem el projecte de realitzar l'exploració de la cova gelada de Casteret, però el fet d'haver d'esmerçar una setmana com a mínim, per als desplaçaments, ho anava demorant.

En apropar-se les vacances, el meu amic Miquel i jo vàrem decidir anar a la magnífica regió de Goritz i Cercle de Gavernie, on la cova està situada.

Així faríem alhora alta muntanya i una exploració completa a la cova gelada de Casteret, la més alta del món, a 2.700 metres d'alçada. Ja feia dos dies que érem al refugi de Goritz. Havíem fet dues ascensions: al Mont Perdut i al Cilindre, quan de retorn vàrem saber que a l'endemà sortien uns espeleòlegs que anaven a explorar l'esmentada cova. Tot seguit prenguérem contacte amb aquest grup que resultà ser el de "PEÑAGUARA" d'Oscà. Vàrem canviar impressions i quedàrem per a l'endemà al matí de sortir a fer l'exploració tots junts.

Tan bon punt s'aclarí el nou jorn sortírem del refugi i prenguérem el camí del coll de Millaris, que ens conduïria a la cavitat. La neu era forta encara, però el camí és pla i no ens calgué calçar els crampons.

Al cap de dues hores de caminar, férem una breu parada per a reposar; el cel era pur i el sol començava a picar, continuàrem avançant lentament. De sobte el sol s'apagà per no tornar a veure's més en tot el dia. El canvi de decoració, va ser tan repentí i el descens de la temperatura tan sobtat, que ens sorprengué desagradablement i ens obligà a abrigar-nos.

Tement que ens agafés la tempesta, alleugerírem el pas.

Quan ens faltava poc per arribar, agafàrem la petita pujada en direcció a l'entrada que s'amaga darrera una gran cornisa de neu.

Un cop superada ja érem a la boca de la cova, un gran porxo d'uns trenta metres d'ample i set d'alt que es troba obstruït per un munt de roques despreses del sostre i al peu d'aquesta barrera, contemplàrem una de les decoracions més estranyes i més rares que es poden haver vist mai en el món subterrani; un llac gelat i més enllà, sortint de les entranyes de la terra un riu de glaç, de vint a trenta metres d'amplada.

Descarregades les motxilles i calçats els crampons i proveïts de llum elèctrica i piolet, travessàrem ràpidament el llac d'entrada damunt una capa de gel transparent i eternament immòbil.

La llum del dia penetra obliquament dins la caverna i en fer contrallum amb el terra gelat, reflecteix uns colors vivíssims en les parets de la cavitat. És extraordinari aquest nou món subterrani! El vestibul, colossal, es presenta rectilini fins on arriba la nostra mirada, i a la nostra dreta queda una gran sala morta, molt humida, però que no acaba d'estar gelada. Continuàrem doncs pel centre del riu i ens trobàrem ara a mà esquerra i sota una diaclasa horitzontal un petit avenc d'uns quinze metres de fondària, al qual ens fou impossible baixar-hi, sense l'ajuda d'un "electron". Més endavant a uns cent metres de l'entrada, fou on tinguérem necessitat de fer ús de les nostres piles elèctriques, perquè la llum del dia ens il·lumina-va molt dèbilment, davant nostre, poguérem observar amb gran admiració, dues formidables columnes de gel, d'uns quatre metres de perímetre i deu metres d'alçada aproximadament, blanques com la porcellana.

Més enllà la foscor ja no ens abandonà en tot el recorregut, així com les dimensions de la cova ara són molt més reduïdes, això féu que se'ns presentés el camí cada vegada més difícil i més accidentat; davant nostre, un altre grup de blocs de pedres despreses del sostre que, junt amb el glaç ens resultà un xic difícil superar-los amb els crampons calçats. Una diaclasa vertical ens conduí fins a una sala, veritable bosc d'estalactites i estalagmites de gel. Aquí les voltes tenen una elevació extraordinària i les parets rocoses verticals estan també entapissades de gel. Es el lloc més bonic de la cova de Casteret.

Més enllà la cavitat s'estreny fins al punt que haguérem de passar alguna gatera arrossegats. Després es prolonga per una petita cascada d'aigua gelada d'uns tres metres d'alçada que superàrem no molt fàcilment amb l'ajuda indispensable dels crampons i piolet i a més a més d'una corda.

La caverna continua essent estreta, però l'inconvenient més gran no és aquest, sinó el fred que, malgrat que anàvem ben abrigats ens penetrava fins els ossos.

Fins que trobàrem l'obstacle que ens barraria definitivament el pas. El glaç de terra que fins llavors fou dur i sòlid, se'ns trenca-va als nostres peus i enfront nostre, tota la galeria estava inundada d'aigua i gran quantitat de trossos de glaç surant. Ens fou impossible continuar endavant. Per vint-i-cinc metres no vàrem poder acabar l'exploració i sortir per l'altra boca. No hi va haver més remei que tornar enrera. La reculada va ser molt ràpida, ja que si per explorar els quatre-cents metres que té la cova, vàrem tardar dues hores, per sortir-ne, amb trenta minuts en vàrem tenir sobradament, deturant-nos novament a admirar les dues fantàstiques columnes de gel.

En sortir, el temps havia millorat i ho vàrem aprofitar per continuar la nostra ruta. Ens despedírem dels nostres companys d'Osca i vàrem marxar vers "La Bretxa de Roland" i el refugi de Serradets, on passàrem la nit.

Una exploració meravellosa que, per si sola ens farà servir un bon record de les vacances d'enguany.

Enric PRAT

MAGDALENA INFERIOR

VIA G. E. S. A. M. (Montserrat)

SITUACIÓ:

A la regió de Santa Magdalena i compresa dintre de la serrallada anomenada dels "Gorros". S'aixeca de l'extrem sud, entre el Gorro Mariner i Magdalena superior, aquesta agulla. És el menor del quatre monòlits, característics que junt amb el Monestir, formen la clàssica postal montserratina.

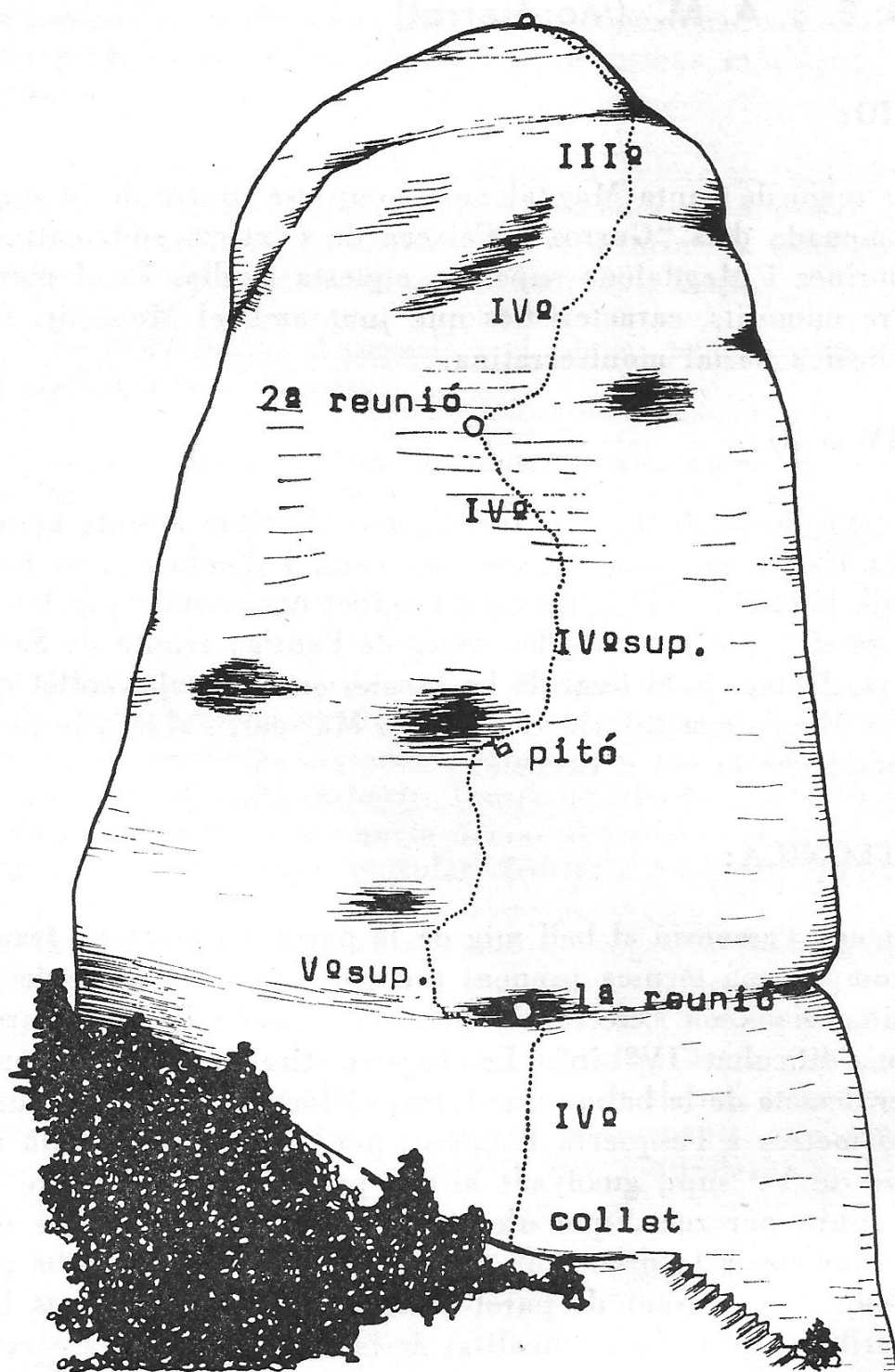
APROXIMACIÓ:

Pel camí de St. Joan a St. Jeroni, que ens situa dessota mateix de les agulles. A una obaga corva del camí i d'enmig d'un petit bosquet de boixos i alzines, neix un caminet que s'enfila per les redreçades escales que porten a les runes de l'antiga ermita de Santa Magdalena. Situats ja al final de les escales en l'engorjat collet que formen, la Magdalena Inferior i el Gorro Mariner, s'aixeca la paret per on transcorre la via d'ascensió.

FITXA TÈCNICA:

Comença l'ascensió al bell mig de la paret, en escalada franca i sense complicació tècnica prenent direcció cap a un forat de reduïdes dimensions, on s'efectua la primera reunió; llarg de corda uns 15 m., dificultat IV° inf. La segona tirada, s'inicia continuant per dessota de la balma que forma el forat, amb un flanqueig d'uns dos metres a l'esquerra d'aquest, per on es supera amb un pas atlètic de V.^o sup., guanyant altura per continuar sempre en escalada lliure per roca, que ofereix bones preses, però que ens obliga a anar cap a la dreta; un pitó de segur. D'ací, i també per la dreta superar un tram de paret vertical, amb bons sortints IV° sup., s'arriba a perdre la verticalitat de la roca i al peu d'un extra-

MAGDALENA inf. VIA G.E.S.A.M. (Montserrat)

plom s'hi realitza la 2.ª reunió; llarg de corda 35 m., dificultats V° sup., IV° sup. i IV°, material 1 pitó.

El tercer llarg de corda, continua per la dreta de la reunió, evitant així un tros de paret balmada per seguir ara amb roca de bon fer, fins a concluir l'ascensió; llargada uns 30 m. fins el cim, dificultat IV° i III°.

D'INTERÈS:

Material: 1 corda 40 m., 2 pitons i 5 mosquetons. Dificultat de la via IV° sup. Horari: 3/4 a 1 h. 1/2.

Cal remarcar que aquesta via transcorre per roca d'òptima qualitat, oferint una segura, ràpida i amena escalada, sense ésser de gran dificultat.

Fou efectuada la primera ascensió, per membres del G.E.S.A. M., actius, del Centre Excursionista de Terrassa.

Josep PIERA i QUERALT

Crònica

—El diumenge de Festa Major, dia 6 de Juliol, el Centre fou honorat per portar el Penó de la Ciutat, en la processó de les Sagrades Relíquies. El nostre President i d'altres components de la Junta, foren els portadors de l'enssenya. Els acompanyaren diversos associats.

—El mateix dia i en els actes celebrats a la tarda, organitzats per al millor lluïment de la Festa Major, el Centre concorregué a la Gran Cavalcada, que patrocinà la Casa de la Vila, amb una carrossa al·legòrica de les nostres activitats. Agraïm des d'aquí la presència de les senyoretes i joves que ocuparen un lloc en la dita carrossa i així mateix la cura que tingué i els treballs que efectuà amb tanta diligència i encert el nostre consoci Sr. Jordi Serra, per a la millor presentació del carruatge.

Secció de Fotografia

XXXIX SALÓ DE FOTOGRAFIA DE MUNTANYA; CINQUENA EDICIÓ NACIONAL:

Com en anys anteriors i amb motiu de la Festa Major de la Ciutat, es celebrà el concurs fotogràfic. De nou hem de lamentar que els temes muntanyencs, no fossin massa abundants.

Els components del Jurat qualificador, Srs. Jeroni Font i Casals, Carles Puig i Vilanova i Gabriel Querol i Anglada i actuant com a Secretari el Sr. Josep Mies i Font, acordaren en atenció als mèrits artístics i tècnics de les proves presentades, concedir els premis previstos, en la forma següent:

Classificació General:

1er. "LA VOLTA", del Sr. Isidre Gibert i Ventura, de Terrassa.

- 2on. "HENRI", del Sr. Domènec López i Alió, de Barcelona.
3er. "BALLET 1", del Sr. Josep M.ª Ribas i Prous, de Reus.
4rt. "COLADA", del Sr. Albert Hernando i Jordà, de Barcelona.
5è. "WILLIAM", del Sr. Antoni Mencos i Oyaga, de Pamplona.
6è. "UN SOPLO DE MUERTE", del Sr. Domènec López i Alió, de Barcelona.
7è. "TURISMO", del Sr. Josep Casamada, de Terrassa.
Premis de Muntanya:

- 1er. "AROLLES A CONTRALLUM", del Sr. Jaume Fabrès i Amorós, de Matadepera.
2on. «FANTASIA», del Sr. Joan Mestres i Pacareu, de Sabadell.

Secció d'Alta Muntanya

1er. CURS D'EXCURSIONISME DESTINAT ALS ESCOLARS DE 14 A 16 ANYS:

Ha estat enviada a tots els nostres associats i també als centres d'ensenyament de la ciutat, una comunicació, que més avall reproduïm, anunciant aquest curset d'excursionisme.

El projecte és molt ambiciós i els monitors estan verament esperançats.

Esperem que els nostres adolescents acudeixin a la CRIDA i així, entre uns i altres, formarem un nou planter d'excursionistes que passi a engruixir les fileres dels militants del nostre Centre.

CRIDA !

Amics:

Un signe de la nostra època, és la manca d'interès per tot allò que exigeixi un mínim esforç personal no retribuït.

Cas d'existir aquest esforç, veiem que la majoria de les vegades, es decanta vers tasques de llüïment més o menys positives, però cercant sempre sobresortir amb un mínim de treball.

Com a conseqüència d'aquesta situació, creiem que l'excursionisme ha quedat arraconat en benefici d'altres activitats esportives més recolzades actualment.

Resten encara persones disposades a fer quelcom per aconseguir la continuïtat de l'excursionisme pur, tal com el sentim nosaltres i amb aquesta finalitat, un grup d'elements de la SECCIÓ d'ALTA MUNTANYA del CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA (grup obert a tots i a tothom i que esperem s'engruixirà amb nous col.laboradors) volen organitzar i portar a felig terme i en qualitat de monitors, un CURS d'EXCURSIONISME DESTINAT ALS ESCOLARS, de 14 a 16 anys d'edat.

L'esmentat curset constarà de dues sortides mensuals i a les regions: Sant Llorenç del Munt, Montsant, Montserrat, Montseny, Montnegre, Puigsacalm, Núria, Bertí i Alt Bergadà. Totes les sortides tindran un objectiu que estarà d'acord amb la regió establerta.

Els curs començarà el proper 26 d'Octubre i finirà el 5 de Juliol de l'any proper.

L'empresa veiem que és força difícil, però ens l'hem proposada i creiem en un resultat positiu, si podem comptar amb que la idea mereixi la confiança, adhesió i estímul dels pares i dels mestres, per tal de portar-la a terme i assegurar així la seva continuïtat.

Tindrà ressò el projecte tot just iniciat?

Heus ací una pregunta, que ens cal contestar entre tots i una qüestió de vital importància per el futur del CENTRE EXCURSIONISTA i de l'excursionisme nostrat.

*Secció d'Alta Muntanya del
Centre Excursionista de Terrassa.*

Biblioteca

Relació de llibres entrats:

Per adquisició:

- Guia del Canigó, del Pare H. Miret; de Publicacions de l'Abadía de Montserrat.
- Què cal saber de Catalunya, de Ferran Soldevila.
- Guia Vignemale - Monte Perdido, de R. Ollivier; C.E.C.

Per adquisició amb col·laboració de la Secció d'Alta Muntanya:

- Guies: Monte Bianco; Volums I i II.
- Guies: Monte Rosa i Dolomiti Orientali; Volum II; Editades pel Club Alpino Italiano i Touring Club Italiano.

Per donatiu:

- 5 volums de la "Revista Ibèrica" corresponents als anys 1916-19
Cedita per la Sra. Girona, Vídua Rius.
El nostre agraïment per la seva gentilesa.

XXI Campament d'Alta Muntanya a la Regió de Vallhiverna

Ha estat aquest any un dels campaments més nombrosos, pels assistents que hi prengueren part:

Total de tendes instal·lades: 50.

Total d'assistents: 158, dels quals 38 eren infants.

Com altres anys, tingué lloc en la segona quinzena de Juliol, durant el període de vacances de la ciutat.

Algunes inclemències meteorològiques, per altra part, ben explicables trobant-se el campament situat a ple Pirineu, compensades per la bona cuina, a càrrec com sempre d'En Josep i família i les moltes excursions i ascensions realitzades, donen la mesura de l'èxit d'aquest XXI Campament d'Alta Muntanya.

Excursions realitzades

Solament es relacionen les que es comuniquen a la Vocalia.

XXI Campament d'Alta Muntanya a la Regió de Vallhiverna:

- Culebres-Vallhiverna (via cresta Culebres) 20 Juliol: Manuel Tudó, Montserrat Galí, Fuster (I), Fuster (II) i Jaume Galofre.
21 Juliol: Francesc Ullés, Font i Antoni Villa.
22 Juliol: Delfí Feiner, Rosa Alavedra, M.ª Teresa Alavedra i Josep Millera.
- Culebres-Vallhiverna (via normal) 21 Juliol: Manuel Arisó, Miquel Soler, Pilar Soler i Núria Olivé.
23 Juliol: Manuel Campos i Sra., Antoni Vicente i Sra., Juli Puigantell, Elies Soriguera, Llorenç Prat, Joan Altisen, Josep Mas i Sra., Jaume Comes i Joan Marcet.
- Culebres-Vallhiverna (via normal i retorn pels llacs) 21 Juliol: Manuel Closa, Salvador Martí i Sra., Isidre Vives i Sra., Antoni Almirall, Rosa M.ª Sellarés, Joan Brugués i Domènec Prat.
- Vallhiverna (via normal) 24 Juliol: Josep Boada i Sra., Joan Boada i Francesc Boada.
- Mont Maleït (per cresta Cregüenya) 21 Juliol: Manuel Tudó i Montserrat Galí.
- Tempestats (via normal) 23 Juliol: Antoni Almirall i Rosa M.ª Sellarés.
26 Juliol: Manuel Campos, Antoni Vicente, Jaume Marcet i Francesc Riera.
- Tempestats (des de Llosàs, via normal) 23 Juliol: Delfí Feiner, Joan Estella, Carles Abadias, Rosa Alavedra, M.ª Teresa Alavedra, Jaume Roura; Fuster (II); Mallofré i Vilalta.
- Tempestats-Margalida (via normal) 26 Juliol: Manuel Planchat Villacampa, Núria Planchat, Manuel Planchat i Bellés, Pere Pujol, Maties Masip i Josep Mas i Sra.
- Cresta Cregüenya-Pic Maleït-Coll de Corones; 23 Juliol: Jaume Galofre i Fuster (II).
- Aragüells (via normal) 23 Juliol: M.ª Isabel Fonte, Anna M.ª Flores, Antoni Baró, Manuel Arisó, Pilar Soler, Miquel Soler, Villa i Sra. i germanes Ticó; 28 Juliol: Juan Marcet i Jaume Comes.

- Aneto per Corones; 24 Juliol: E. Prat, M. Sánchez, Delfí Feiner, Fuster (I), Josep M.ª Soler, Rosa Alavedra, M.ª Teresa Alavedra i Joan Estella; 26 Juliol: Mallofré i Vilalta; 28 Juliol: Manuel Arisó, Teresa Felip de Vives, Antoni Almirall, Rosa M.ª Sellarès, Manuel Planchat i Villacampa, Manuel Planchat i Bellés, Núria Planchat, Maties Masip, Manuel Campos, A. Carbonell de Campos, Elies Soriguera, Sra. Soriguera, Pere Pujol i Llorenç Prat.
- Aneto per la cresta de Llosàs; 24 Juliol: Jaume Galofre i Fuster (II); 26 Juliol: Manuel Tudó, Montserrat Galí, Josep M.ª Freixas i Angel Casanovas.
- Cresta de Salenques-Margalida; 24 Juliol: Josep M.ª Freixas, Manuel Tudó, Montserrat Galí i Domènec Prat.
- Soubirón per coll dels Isards; 24 Juliol: Manuel Planchat i Maties Masip.
- Margalida per coll Rusell; 26 Juliol: Delfí Feiner, Rosa i M.ª Teresa Alavedra i Jaume Roura.
- Maladeta per l'espeló Sud-oest; 28 Juliol: Manuel Tudó i Josep M.ª Freixas.
- Maladeta per coll de Corones; 28 Juliol: Núria Olivé, Miquel Soler, Delfí Feiner, Rosa i M.ª Teresa Alavedra.
- 19 Juliol: Goritz-Mont Perdut-Cilindre.
- 20 Juliol: Goritz-Bretxa Roland-Refugi Serradets.
- 21 Juliol: Serradets-Casc-Torra-Tres pics de la cascada-Marboré-Goritz.
- 23 Juliol: Vallhiverna-Culebres.
per Enric Prat i Miquel Sánchez.
- Tuqueta Blanca (Vallhiverna) per Ramon Sans, Josep Gasol, Joan Penalva, Manuel Planchat i Bellés i Pere-Lluís Pujol.
- Pic de Vallhiverna i Pic de les Culebres: per Manuel Planchat, Núria, Montserrat i Manuel Planchat Bellés, Ramon Sans, Joan Penalva, Josep Gasol, Maties Masip i Pere-Lluís Pujol.
- Bachimala (3.183 m.) per l'aresta Punta Sabre des de Viadós.
- Viadós-Port de la Fusta-Batouau (3.035 m.)-Tramezaygues.
- Novielle, per la via directa de la paret Sud (1.ª local).
- Cap de Long-Pic Badet (3.162 m.)-Pic Long (3.194 m.)-Gedre.
- Gavarnie-Refugi Serradets-Bretxa Roland-Casteret-Goritz.
- Goritz-Cilindre-Mont Perdut-Sum de Ramon-Goritz, efectuat per Joan Planes, Eduard Ballbè i Joaquim Prunés, els dies 17 al 29

de Juliol.

- Per l'aresta de Gaube i Pique Longue (Vignemale).
- Midi d'Oiseau (Jean Santé i Punta Aragó) per la paret de la Pombie, ascensions efectuades per Federic Bellots i Miquel Piera, del 18 al 25 de Juliol.
- Pics d'Europa-Penya Vella-Excursió per la gorja del riu Cares, dies 18 i 19 de Juliol, per A. Grau i M. Santamaría.
- 15, 16 i 17 d'Agost: Barrancs del riu Vero i Mascuin, per Carles Ballbè, Eduard Ballbè, Ferran Lozano i Miquel Piera.
- 16 d'Agost: Tossa Plana, des del Refugi de Cap de Rec: per Virgili Vera, Manuel Planchat Villacampa, Manuel Planchat Bellés i Pere-Lluís Pujol.

ALPS:

Ascensions als Alps del Valais (Suïssa).

Des del Campament del C.A.F. (Alt Rhin) a Zinal (Vall d'Anniviers). Refugis: Tourtemagne (2.558 m.), Tracuit (3.256 m.), Moiry (2.820 m.), Mountet (2.886 m.), Rothorn (3.200 m.) i Rossier o Cab. Dent Blanche (3.507 m.).

Escalades: Les Diablons (3.405, 3.538, 3.609 m.). Travessa de les tres puntes. Descens Gelera i Vall de Tourtemagne.

Brunegghorn (3.838 m.); Bieshorn (4.159 m.); Gran Cornier (3.969 m.) per aresta Nord i Gelera Moiry.

Trifhorn (3.728 m.), travessa aresta Sud, Triftjoch i refugi Rothorn.

Zinalrothorn (4.221 m.) per Schneeegrat, Gabel i travessa integral del Nordgrat i Aresta de Blanc de Moming.

Dent Blanche (4.356 m.) per Aresta Sud i Cab. Rossier (Ferpele). Travessa íntegra dels tres gendarmes.

Agulla de Tour (3.544 m.) pel Couloir de Table i Ref. Albert 1er. (Chamonix) per Jaume Fabrès i esposa. (Estiu del 1969).

- 15, 16 i 17 Juliol: Paret oest del pic del Dru. Dos bivacs en l'ascensió i un en el descens. (1.ª local i 2.ª nacional).
- 21 i 22 Juliol: Paret de les Grans Jorasses per l'espeló Walker, amb un bivac a 4.000 m. a la "Torre gris" (1.ª local i 2.ª nacional) per Francesc Martínez Troya, Alfred Martínez Feliu i Joan Gómez Martí.

ESCALADA:

- 6 Juny: "El bisbe de Santa Linya"; Camarasa, Per Ramon Bra-

- mona (GAME), Joan Rodríguez (GAME-Hospitalet) i Jaume Serrat.
- 15 Juny: "Màquina de tren" per l'aresta; Portella inferior; Montserrat, per Ramon Bramona (GAME) i Jaume Serrat.
 - 22 Juny: "Cresta Cabirols" via Albert Cerdà; Pedraforca, per Ramon Bramona (GAME) i Jaume Serrat (1.ª local).
 - 29 Juny: "La Pera"; Camarasa, via normal, per Joan Rodríguez (GAME-Hospitalet), Jesús Cebrián (GAME), Ramon Bramona (GAME) i Jaume Serrat.
 - 1er. Juliol: "L'encantada"; Camarasa, via normal i "La Bessona Superior", via diedre, per Ramon Bramona (GAME), Joan Rodríguez (GAME) i Jaume Serrat.
 - 3 Juliol: "El Puro"; Camarasa, directíssima, via Jovi, per Ramon Bramona (GAME) i Jaume Serrat.
 - 6 Juliol: Gran diedre, Pedraforca, per Josep M.ª Freixas i Manuel Tudó.
 - 13 Juliol: La cova del Drac, via Manyos, Sant Llorenç, per Montserrat, Galí i Jaume Serrat.
 - 23 Juliol: "L'encantada", via rappel, per Fèlix Burgada (GAME) i Jaume Serrat.
 - 27 Juliol: Paret Nord Pedraforca, via Estasen, per Angel Casanovas, Lluís Ambrós, Josep M.ª Freixas i Jaume Serrat.
 - 10 Agost: Roca del Salt, via tacs, Regió sots de Bac, per A. Altet i Eduard Ballbè.
 - "Germana Gran", via doble corda, Regió sots de Bac, per A. Altet, Pere Buixasa, Domènec Gibert i Eduard Ballbè.
 - 10 Agost: "El Rave", Montserrat, per Miquel Piera i Josep M.ª Freixas.
 - 12 Agost: "El ninot", "La nina" i "La torta", Montserrat, per Jaume Serrat i Francesc Burgos.
 - 13 Agost: "La momieta", per l'aresta GAME, Montserrat, per Josep M.ª Freixas i Francesc Burgos.
 - 14 Agost: "La trompa d'elefant", via GEDE, Montserrat, per Jaume Serrat, Francesc Burgos i Josep M.ª Freixas.
 - 15 Agost: "La prenyada", via Gómez, Montserrat, per Josep M.ª Freixas i Manuel Tudó.
 - 16 Agost: Encantat superior, Sant Maurici, per Josepa, C. Seijo, Rosa María, A. Almirall, Maria i A. Grau.
 - 14, 15 i 16 Agost: 3er. pic occidental de la Maladeta, Le Bor-

didire, Dent d'Alba i Pic d'Alba, per la cara Sud-oest, des de Cregüenya, per M. Aparicio i V. Pirla.

ESPELEOLOGIA:

15, 16 i 17 Agost:

- Avenc de Montserrat Ubach, Solsona, per P. Verderi, J. Verderi, R. Vilanova, J. Camí, S. Mesallés, J. Centelles i A. Ruiz.
- 20 Juliol: Cova de Casteret, per Enric Prat i Miquel Sánchez.
- 24 Agost: Cova del Manel i Cova del Frare, Sant Llorenç, per A. Ripoll, M. Centelles, J. Garcia, C. Molina, R. M.ª Garcia, C. Cos i C. Castellón.
- 31 Agost: Avenc de Can Montsant, Orsavinyà, per J. Serrate i A. Serra.
- 31 Agost: Avenc de Sant Cristòfor, Garraf, per P. Verderi i amics.
- 7 Setembre: Avenc del Daví, Sant Llorenç, per M. Centelles, B. Arnau i S. Mesallés.
- 7 Setembre: Avençs de Sant Jaume i Falconera, Sant Llorenç, per P. Verderi, J. Verderi i R. Vilanova.
- 14 Setembre: Avenc de l'espluga, Sant Llorenç, Per P. Verderi, J. Verderi, R. Vilanova, M. Centelles, C. Cos, S. Mesallés i A. Ripoll.

Necrològica

Salvador Serra i Figueras, soci dels "antics" del nostre Centre, excursionista perseverant i apassionat de les nostres muntanyes; Salvador Serra havia militat amb la generació d'avant-guerra, contemporània de la nostra gran època de descoberta del Pirineu, quan les muntanyes eren el veritable camp d'una autèntica exploració clàssica.

El passat dia 5 de Juliol, víctima fulminant d'una crisi cardíaca, s'ha extingit aquest excursionista que havia viscut gairebé les tres quartes parts de l'existència del nostre Centre.

A la seva esposa i al seu fill Jordi, que ostenta càrrec en la Junta Directiva i treballador incansable del Centre, com a la seva filla, la nostra entitat presenta el seu respectuós condol i l'assegurança d'una pregària emocionada.

DECORACIÓ

ELLSA, S. A.

Carretera Martorell, 58

Telèfon 2981488

**CARLES
ALTIMIRA**

Treballs de Fusteria industrial i per a la Construcció.
Especialitzat en la construcció d'esquís d'encàrrec.
Reparacions i lloguer d'esquís.

Carretera de Montcada, 59 - Telèfon 297 50 76 - T E R R A S S A

MOTO - SERRES

Mc CULLOCH

La que prestà els seus serveis en el nostre
Campament d'enguany

Agència oficial per a Terrassa i comarca:

GASPAR

Agència oficial OSSA - LAMBRETTA

Dr. Ullés, 41

Telèfon 2980995

Deportes Alpinos

li ofereixen
el millor assortiment en

TOTA MENA D'ARTICLES
PER ESPORT.

RUTLLA, 31 - TERRASSA - Telèf. 297 40 69

Arimón, 25

SABADELL

F O T O S

francino

Plaça Espanya, 13

Telèfon 297 28 33

TERRASSA